

Kutyák karácsonyi videókonferenciája

Noiram Etolsch

Tartalomjegyzék

Bevezető

I. – Angel

II. – Barnabás

III. – Chaplin

IV. – Daisy

V. – Elvis

VI. – Fidelio

VII. – Götz

VIII. – Henriette

IX. – Illmy

X. – Josefina

XI. – Kalinka

XII. – Lolita

XIII. – Monsterman

XIV. – Nikolay

XV. – Ottilia

XVI. – Pepe

XVII. – Quincy

XVIII. – Romina

XIX. – Sam

XX. – Tosca

XXI. – Ulli

XXII. – Victoria

XXIII. – Wotan

XXIV. – Zacharias

Utószó

Bevezető

Most, itt és ma eljött az idő, hogy úgymond érdekesebbé tegyük az adventet és a közelgő karácsonyi ünnepeket, megadva a kutyák világának is a lehetőséget a felszólalásra.

Emiatt minden eddiginél jobban helyénvalónak tartom, hogy egy videókonferencia házigazdájaként mutassam be magamat. Nagyon gondosan összeállítottam az ideális résztvevők listáját. Ez lehetővé teszi, hogy a szép számú jelentkezők közül 24 jelölttel csevegjek. Természetesen figyelembe vettem, hogy a kutyák különbözőképpen lettek tenyésztve, eltérő élményekben és helyzetekben volt részük, amik egymástól teljesen függetlenek.

A kételkedő olvasóknak elmondanám, hogy éppen ezekben a kiválasztott történetekben minden kutyának sikerült felkerülni a csodaebek dinasztiájába.

Bocsánat! Egy karácsonyi videókonferencia vezetőjeként először is szeretnék eleget tenni annak a kötelezettségemnek, hogy tisztességesen bemutatkozzak.

Engedjétek meg, a nevem Ida von Fürstenberg zu Passagen, canis lupus, vagyis nőstény farkas, négy éves vagyok és optimális mértékben kitenyésztették belőlem ragadozó mivoltomat. Mindig éber maradok, hatékonyan engedelmeskedek és imádok játszani.

Na de térjünk a lényegre!

Az esetleges rivalizálás megelőzése érdekében elengedhetetlennek és egyben igazságosnak azt találom, hogy a nevekkel ábécé sorrendben haladjak. Ezen kívül különbséget teszek szükséges vagy választható interjúk között, hogy be tudjam tartani szabályosan az időpontokat. Kérem, hogy 16:00 órakor pontosan mindenki kapcsolódjon fel, hogy a listán szereplő összes kutya részt tudjon venni egyszerre a konferencián. Feltételezem, hogy aztán

mindenki megfelelő figyelemmel kíséri azt, hogy mikor kerül sorra és hű lesz kutyahírnevéhez.

Kedves Olvasó!

Ösztönzöm, illetve ösztönözzük Önt arra az adventi időszakban, hogy szenteljen egy kis szabadidőt naponta a kutyás karácsonyi videó-kupaktanács egyes történeteinek. Ön is akadálytalanul részt vehet konferenciánkon, amennyiben rendelkezik Wifi-vel. Ne mulassza el naponta nyomon követni az elbeszéléseinket ebben az adventi időszakban. Garantáljuk, hogy nem fogja megbánni.

Áldott, békés karácsonyt és a legjobbakat kívánva búcsúzó minden meghívott kutya nevében, akik szívből jövő ugatásukkal szeretnének Önnek, nemes és jószágos olvasónak kedveskedni.

Ida von Fürstenberg zu Passagen

I.

Angel

Már megint karácsony van?

Soha nem tudnám elfelejteni ezt az ünnepet, ami egy igazán hatalmas fordulópontot hozott az életembe. Lehetek őszinte? Igazából egy kicsit szégyellem is magamat, hogy erről kell beszélnem. Sajnos igaz, hogy a szó szoros értelmében a járdaszegély menti ereszcsontról származom, tehát nem a legjobb a leszálló ágam. Kóbor kutyák sarja vagyok. Kutyaanyám nem volt különösebben válogatós. Így történt, hogy a szaporodás szükséges aktusa az utcán, az Elbestrasse és a Schillerstrasse sarkán, Mettmann városában valósult meg. Születésem után három héttel elkövetkezett fejlődési szakaszomban egyre jobban kimutatkozott, hogy ki volt a kutyaapám a sok kutyaudvarló közül. Kezdetől fogva gesztenyebarna bundával, rövid szőrrel voltam megáldva, amitől szép arányos, de mégis valahogy vicces volt az általános megjelenésem. A fajtámra utaló kisebb nyomok közelebbről vizsgálva elhalványultak. Bármilyen tudtam volna lenni, tehát különböző fajok keveréke lettem. Egészséges közepszerűségből így nőttek egy vadászkutya keverékké vagy német juhászkutyává, vagy, vagy, vagy ..., de mégis karcsú és szívós maradtam. Meghatározhatatlan származásom ellenére a természet kegyes volt hozzám, így aztán még jól is néztem ki. Lógó füleim feltűnően hegyes csücskeivel tényleg származhattam volna egy német juhászkutyától. Nekem nem olyan gazdim volt, aki fejlődési szakaszom során felragasztotta vagy tapasszal stabilizálta volna a füleimet, hogy azok lehetőség szerint függőlegesen és egyenesen növekedjenek az ég felé. Sajnos, sajnos és újra mondom, sajnos, messze nem! De

azért a természet megtette a tőle telhetőt. A jobb fülem felállt, viszont a bal fülem lefelé konyulva kereste a talajt. Lám, pont ez a kis tökéletlenség adott nekem valami elbűvölő kinézetet, hogy mégis csak dacoljak a világgal. De ezzel a kis szépséghibával együtt vagyok szerethető. És őszintén! Ki az, aki tökéletes?

Máig sem tudom, hogy hogyan kerültem az első gazdám mellé, aki hajléktalan volt. Sorsdöntő helyzetek a társadalom szélére sodorták őt. Ennek ellenére, ahogy tudott, gondoskodott rólam. Sajnos nem volt lakásunk, csak egy fekvőhelyünk, ami helyileg olykor-olykor megváltozott. Szegények voltunk, néha nagy szükségben éltünk, legtöbbször a híd alatt laktunk. Szállásunk nyújtott egy kevés menedéket a szél és az eső által okozott nedvesség ellen. Bárhol is voltunk gazdámmal, megosztottunk egy matracon, ez jelentette az egész életünket. Összebújva melegítettük egymást, és a sanyarú körülmények ellenére nagyon boldogok voltunk nap mint nap, a szeretet adott erőt, hogy a következő reggelt közösen élhessük meg.

Mivel a híd egy folyó mentén volt, vízzel el voltunk látva. Az étel ellenben szűkös volt, sokszor csak tengődtünk. Néha koldultunk egy kis kaját, máskor bele kellett törődnöm, hogy nemcsak gazdám, hanem az én gyomrom is hangosan korgott az éhségtől. Ezt nem volt mindig könnyű elviselni. Ennek ellenére összetartottunk. Mi más választásunk lett volna? Repültek a napok. Szépséges szukává cseperedtem, bár a körülmények a legnagyobb jóindulattal sem voltak ideálisnak mondhatók. Sajnos viszont szeretett hajléktalan gazdám egészségi állapota láthatóan megromlott. Tudjátok, mi lett ennek a vége? Egyik napról a másikra meghalt szegény. Egyszerűen csak úgy, hirtelen nem mozdult meg többé. Kétségbeesés, sírás és nyavalygás helyett megragadtam a lehetőséget és rövidesen mancsaimba vettem életem irányítását. Egyik percről a másikra magam után hagytam rögtönzött honomat és elkezdtem rohanni egy számomra ismeretlen világ felé. Szenvedést és

fájdalmat magam mögött hagyva igyekeztem előre nézni. Segítségért meredtem a távolba, az égre ..., s végül a bennem rejlő remény győzedelmeskedett.

Egy idő után csak arra emlékszem, hogy fáradtan feküdtem le egy fatörzsnek dőlve és mélyen elaludtam. Azért óvatosságból félig nyitott szemmel aludtam és egyszer csak észrevettem valamit. Teljesen váratlanul lehajolt hozzám egy női emberi fej, hosszú hullámos hajjal. De nem csak ez történt! Egyenletes, lágy simogatás kíséretében a kellemesen és szeretetteljesen csengő szavai frissítően hatottak kissé lehangelő helyzetemre. Ilyen szerencsém volt, hogy rám talált ez a kedves hölgy? Vagy ez nem szándékos volt, csak egy véletlen egybeesés? Mielőtt felocsúdtam volna, azon vettem észre magamat, hogy betettek egy biciklikosárba, ami egy kerékpár kormányához volt rögzítve. Attól a pillanattól kezdve tudtam, hogy szebb jövő vár rám. Nem számít, mi történik velem, mindent feltétel nélkül elfogadtam volna. Türelmesen, de mégis kíváncsian vártam. Milyen izgi is volt. Ellenállás nélkül hagytam, hogy a dolgok menjenek a maguk útján.

Új otthonom igazán lakályosnak tűnt. Egy kis ház! Egy kert! Egy etető tál! Egy lefetyelő tál! Sőt még egy nyakörvet is kaptam pórázzal. Micsoda luxus! Megfogtam az Isten lábát! Most rajtam múlt, hogy helyesen viselkedjek. De először ez nem ment olyan egyszerűen. Pusztán hálából, örömből és biztosan a kimerültségtől is hirtelen bepisiltem. Televizeltem a szép, tiszta padlót. Aggodalommal telve néztem fel megmentőmre, igyekeztem nagyon bűnbánó pofit vágni, bár ami azt illeti, tényleg nagyon szégyelltem magam. Ó, ez iszonyatos! Nekem most már biztosan annyi. Ezt semmiképpen nem akartam. Rájöttem, hogy a nevelési szokások hiányában sikerült kutyaszorítóba kerülnöm. Nem mertem arra gondolni, hogy valószínűleg egyetlen esélyemet véglegesen eljátszottam. Behúzott farokkal, szomorú pillantásokat vetve, rendkívül megbánóan néztem

új gazdám szemeibe, mintha rajtakaptak volna. Vártam, vajon mi lesz most?

De hála Istennek, legtöbbször a dolgok másképp alakulnak, mint ahogyan várnánk. Nem mondom, hogy a helytelen viselkedésemért és az azzal járó rendetlenségért dicséretet kaptam, de a kedves nő nem háborgott miattam. Nem hiába imádkoztam Istenhez, hálás ugatással köszöntem meg. Igyekeztem összeszedni magamat, hogy elkerüljem a még rosszabb viselkedést, és mostantól egy földi angyalként funkcionáljak. Mintha a könyörgéseim és kéréseim beutazták volna az univerzumot, átalakítottam a gondolataimat. Először nem is hittem el, ami most történt, az talán egy telepatikus véletlen egybeesésre hasonlított. Füleimben megcsendült a név: Angel, vagyis Angyal. Hurrá! Hurrá! Tényleg földre szállt angyallá váltam? Örömben a hátamra vettem magamat a padlón és megdörzsöltem a bundámat, behajlított tappancsaimat megmozgattam. Hangosan ugattam párat örömben. Hát lehetne ennél jobb sorsom? Alig mertem elhinni. Egyszerűen csak élveztem.

Ugyanazon a napon gazdim megfürdetett a fürdőszobában. Addig csobogott a víz a csapból, míg a kád félig megtelt. Bár egy picit féltem, hiszen korábban csak a folyóban fürödtem, de hagytam, hogy történjenek a dolgok. És mielőtt észrevettem volna, langyos, meleg víz vette körül a testemet. Először besamponoztak, majd leöblítettek, utána pedig szárazra törölve, kikefélve és kifésülve feltették rám a bőr nyakörvet. Már csak a szárnyak hiányoztak ahhoz, hogy valódi angyal legyek. Milyen sokat is ér a szeretetteljes gondoskodás! Teli pofával vigyorogtam. Nyújtott testtartásban, hangos, örömteli ugatás közepette köszöntem meg új gazdimnak a törődést, mert annyira boldog voltam. Lám, de ez még nem volt minden. Nem sokkal ezután életem első autós kirándulása következett.

A cél egy fotózás volt. Istenem! Hát ez meg vajon micsoda? Megint új környezet, új hangok, megnövekedett,

ismeretlen zajok és idegen emberek voltak körülöttem. Már nem értettem semmit, ez már kicsit kezdett sok lenni nekem. Egyszer csak azt éreztem, hogy egyre idegesebb vagyok, ennek következtében majdnem bepisiltem a stúdióban. Valójában a legnagyobb koncentrációval sikerült visszatartanom és csak egy pár csepp távozott észrevétlenül a hólyagomból. Gyorsan ráültem, nehogy észrevegyék. Szóval kis ravaszságot és csalást bevetve őriztem meg a titkomat.

Aztán elkezdődött a fotózás. A műsor folytatódott. Minden tökéletesen elő volt készítve. Kényelmesen ültem egy pihepuha takarón anélkül, hogy megkötöttek volna. Addig minden rendben is volt. De aztán egy durva kattintásra felpattantam. Szinte halálra rémültem. Nagyon megijedtem, csak reszkettem, mint a nyárfalevél, amikor a fényszórókat rám irányították. Hirtelen pánik lett rajtam úrrá. Hogy tehettek velem ilyet? Váratlanul lendületből felugrottam, aztán teljesen kiborultam. Úgy viselkedtem, mint egy meglőtt, pánikba esett vadállat, és néhány perc alatt gondoskodtam arról, hogy a stúdióban kő kövön ne maradjon. A segítőim, sőt a fotós is zavarodottan próbáltak elkapni, de ez a gazdimnak sem sikerült. De ő legalább gyorsan reagált, hogy az 1000 wattos fényszóró eldőlését még időben megakadályozza, viszont eközben megégette finom kezeit az állványoszloppal. A káosz, amit okoztam a kis kiborulásommal, mégis tökéletes volt. A továbbiakban nagytakarítás következett, amit mi már csak gyors elkészítés közepette, futólag láttunk. A végeredmény egy borsos számla volt.

Évekig ki volt téve a nappali komódján ez az angyali „Angel”-fotóm egy tiszteletreméltóan értékes képkeretbe foglalva, ami jó sokba került a gazdimnak. Ez a fotó emlékeztet minket a 2008-as, első közös karácsonyunkra az idők végezetéig, az biztos!

II.

Barnabás

Alleluja! Karácsony! Ó, karácsony! Ezzel a számomra idegesítő szóval kezdem történetem és osztom meg a következő élményemet, ami minden kétséget kizáróan bevésődött minden érintett emlékezetébe. Én pedig hihetetlenül jól éreztem magamat.

Családomban az volt a karácsonyi hagyomány, hogy egy előre megrendelt ünnepi libát közösen elfogyasztottak egy étteremben. Mivel én is fontos tagja vagyok a családnak, most is megengedték, hogy elmenjek velük. Idén a braunfels-i vár mellett található golf étteremre esett a választás.

Imádtam az egész helyet, nem beszélve a környékről, hiszen tágas területek mindenfelé, még hozzá egy rendkívül gondozott pázsittal. Tiszta áldás nyúzott kutyatálpaknak. Ráadásul ebben az évszakban megengedett nekem a „Fűre lépni tilos!” táblára fittyet hányni. Különösen érdekes és felszabadító volt a pálya kis tavát körbe szaladgálni, a virág- és bokorszegélyek mentén. Csodálatos! És aligha magyarázható el vau-vau kutyanyelvemmel. Olyan klassz! Olyan egyedülállóan szép.

A golf-klubban való gyakori tartózkodásunk révén nem csak a családomat ismerték, hanem engem is! Ahogy mondani szokták, ismertek, mint a rossz pénzt. Mert a nevem nagy feltűnést keltett. Tetszett az embereknek. Barnabás! Ez a név tökéletesen passzolt hozzám, hiszen egy szürke színű, göndör szőrű, közepes termetű terrierként nem is kívánhattam volna ennél csodálatosabb nevet. A Barnabás egy igazán menő név, már csak ezért is imádom a családomat, nekem ők igazán csúcsok. Nekik a pénz nem

számít, egyszerűen csak van nekik. Ó, Istenem! Mi mindent szét szaggattam még szertelen ifjoncként. Na mindegy, felejtsük el! Egykori csínytevéseim most amúgy sem képezik a vita tárgyát.

Amikor megérkeztünk a pályára, teljes gőzzel kirohantam a kocsiból a szabadba. Lábam leírhatatlanul meglódultak. A golf pályát 100 km/órás sebeséggel átrepültem. A golfpálya 9-es szakaszánál talákoztam az étterem ott élő kutyájával, egy west highland terrierrel. Azonnal megértettük egymást. A terrier csak terrier. Megszimatoltuk egymást és rögtön belevágtunk a versenyfutásba. Mint mindig, nem kellett vesződnie az oktatásommal, hogy a meglepően váratlanul felmerülő akadályokat hogyan küzdjem le. Elhittem, hogy ő valamilyen golfprofi, hazai pályaelőnnyel. Még jó, hogy. Nap mint nap elleshette a szenvedélyes golfozók taktikáit. Tömören összefoglalva, számomra hatalmas példakép volt ezen a pályán.

Úgy rohantunk, mint az örültek, akik letépték láncukat, mígnem teljesen kifulladtunk. Futottam, csak futottam. Semmiképpen nem akartam feladni a versenyt az amúgy is kisebb, rövidebb lábú terrier ellen. Semmiképpen sem szabad megaláznom magam. Egyszerűen azt éreztem, hogy nem veszíthetek. Valószínűleg ez lenne az utolsó, amit akarok. De ő is beleadott apait-anyait, sikerült kiprovokálnia, hogy még jobban hajtsak. Már lihegtem, mint egy idősödő gőzmozdony. Visszafogva a tempómból, kutyaszemeimmel kifürkésztam a golfpálya tavát. Szóval úgy döntöttem, irány a tó! A nyelvem már amúgy is a földig ért. Mellesleg észrevettem, hogy nem lehet messze a tó, nem tarthat sokáig a partjához érni. Gyorsabban, mint azt el lehetne képzelni, valóban a tó partján találtam magamat. Azta, milyen szomjas voltam! Víz! Milyen tuti! Víz! Először is lehűtöttem felforrósodott tappancsaimat. Pompás! Közben a nyugtatóan hűvös szellő felfrissítette kutyafejem felforrósodott részeit. Aztán végül lehajoltam, a látszólagosan elkerített tópart szélén túlra, hogy mohón

többet lefetyeljek a vízből, mint kellene. Hirtelen akartam túl sokat inni. Nyilván nem volt elég nagy a pofám, amiből kontrollálhatatlanul mindkét oldalon csurgott a víz, de kit érdekelt. A hasamban úgy bugyborékkolt a víz, mint egy meleg vizes palackban. Ez sem izgatott. Szép lassan lehiggadtam, felfrissültem a rövid távszakaszos futásom után. Aztán körbenéztem és mérlegeltem a helyzetet. Egyenes tekintettel kerestem a versenytársamat. Őszintén szólva, egy rövid pillanatra még a kis cimborám is hiányzott.

Ó, micsoda meglepetés! A kis fehér westi hirtelen eltűnt, sehol sem láttam, bármerre néztem. Talán elnyelte a föld? Egyszerűen csak szétfoszlott a levegőben. Nos, összefoglalva az első találkozásunkat, a cimborám tekintete, szemei minden tisztelem ellenére valahogy mégis csak árulkodtak valami kis turpisságról. Ez a kis lényegtelen apróság először fel sem tűnt. De ezzel a helyzettel gyorsan fordult a kocka. Ha nem küzdöttem volna annyira a növekvő félelmemmel, tettem volna egy kört, hogy megkeressem őt, bizony Isten. Legkésőbb akkor viszont szabályosan kapott volna tőlem egy sárga lapot. De azzal, hogy egyre mohóbban akartam szomjamat csillapítani, nem tudtam betelni a friss víztől, elkerülhetetlenül a mohóságom áldozatává váltam. A tópart szélét igencsak elszámítottam, aminek az agyagos széle eléggé meg volt puhulva, ebből adódóan omlós és csúszós volt. És jött is, aminek jönnie kellett. Loccs, puff, bummm ..., hirtelen a teljes hosszommal a vízben feküdtem. Jézusom! A franc egye meg! Ettől már túlságosan lehűlt a testem pillanatok alatt. Eközben tettem egy díszkört a tóban, sajnos azonban közönség és a megérdemelt taps nélkül. Elnéztem a tóparton keresztül a golfpálya felé. Rá kellett jönnöm, hogy tényleg egyedül vagyok a nagy semmi közepén. Egyértelmű volt, hogy valamit tennem kellett. Lihegve kapálóztam, félelemtől hajtva a part felé. Sajnos várt rám egy csúnya meglepetés és egy szörnyű kihívás. Amint megérintettem mancsaimmal a nedves, agyagos part szélét, a föld nagy darabokban

beszakadt és elmerült a tó vízében. Többször nekifutottam a problémának, de hiába! Segítség! Újra és újra felhívtam magamra a figyelmet, legalábbis próbáltam ugatással jelezni, hogy bajban vagyok. A távolból hallottam az angyalok énekét. A fenébe! Segítség! Segítség! Ugattam tovább, vau-vau. Segítség! Még nincs itt az én időm, nem akarok megfulladni vagy meghalni – futott át az agyamon. Nem most és nem itt! És persze nem a haverom előtt. Ráadásul egyáltalán nem karácsonykor, amikor mindig kapok egy falatot a finom karácsonyi sült libából. Továbbra is segítségért ugattam. Hát senki nem hall engem? Hegyeztem a füleimet. Leselkedve vártam egy jelet vagy egy hangot, de nem hallottam lépéseket. Sőt, szinte semmit. Hol volt a haverom? Tudtam, hogy ő nem tud kimenteni ebből a bizonytalan kalamajkából. De ha itt lenne, vissza tudna nyargalni az étterembe, hogy legalább segítséget hívjon. Azonban rá kellett jönnöm, hogy egyedül maradtam ebben a szorult helyzetben. Itt az ideje, hogy valahogyan kiszabadítsam magamat a tó fogságából. Nagy erőfeszítéssel küzdöttem és közben törtem a fejemet. A víz még haggyán, de a csípős jéghideg levegő mostanra már nagyon betett. Megállapítottam, hogy két alattomos problémával van dolgom.

Az utolsó tartalékaimat mozgósítva kapálóztam, miközben hirtelen megpillantottam egy közepes méretű lefolyócsövet keleti irányban, amin keresztül szennyvizet engedtek, ki tudja honnan a tóba. Talán ez a kopott cső az egyetlen esélyem? Merev lábaim ellenére elképzelhetetlen energiával mozgósítottam fennmaradt összes túlélő ösztönömet, és mint egy vén béna kacsa a kiálló csőhöz úsztam. Mellső tappancsaimmal körbe fogtam a csövet, így még sikerült kicsit kiemelkednem. Kimerülten lógtam ott, mint egy megfeneklett hajótörött, aki segítségért imádkozik a szükségben, hogy végre valaki kimentse őt.

Eközben a haverom, az a balga követte a konyha csábító illatait. Nyugodtan sétált az étterem legtávolabbi részénél,